

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nagytanács)

2016. június 14.*

„Megsemmisítés iránti kereset — Közös kül- és biztonságpolitika (KKBP) — 2014/198/KKBP határozat — Az Európai Unió és a Tanzániai Egyesült Köztársaság közötti, a kalóztámadások elkövetésével gyanúsított személyeknek és a kalóztámadásokkal összefüggésben lefoglalt javaknak az Európai Unió által vezetett tengeri erők részéről a Tanzániai Egyesült Köztársaság részére történő átadására vonatkozó feltételekről szóló megállapodás — A jogalap megválasztása — Az Európai Parlament haladéktalan és teljes körű tájékoztatására irányuló kötelezettség a nemzetközi megállapodások megtárgyalására és megkötésére irányuló eljárás minden szakaszában — A határozat joghatásainak fenntartása megsemmisítés esetén”

A C-263/14. sz. ügyben,

az EUMSZ 263. cikk alapján megsemmisítés iránt 2014. május 28-án

az **Európai Parlament** (képviselik: R. Passos, A. Caiola és M. Allik, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

felperesnek,

támogatja:

az **Európai Bizottság** (képviselik: M. Konstantinidis, R. Troosters és D. Gauci, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

beavatkozó fél,

az **Európai Unió Tanácsa** (képviselik: F. Naert, G. Étienne, M. Bishop és M.-M. Joséphidès, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

támogatják:

a **Cseh Köztársaság** (képviselik: M. Smolek, E. Ruffer, J. Vlácil, J. Škeřik és M. Hedvábná, meghatalmazotti minőségben),

a **Svéd Királyság** (képviselik: A. Falk, C. Meyer-Seitz, U. Persson, M. Rhodin, E. Karlsson és L. Swedenborg, meghatalmazotti minőségben),

Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága (képviselik: J. Kraehling és V. Kaye, meghatalmazotti minőségben, segítőjük: G. Facenna barrister)

* Az eljárás nyelve: angol.

beavatkozó felek,

benyújtott keresete tárgyában,

A BÍRÓSÁG (nagytanács),

tagjai: K. Lenaerts elnök, A. Tizzano elnökhelyettes, L. Bay Larsen, T. von Danwitz, A. Arabadjiev, C. Toader, MD. Šváby és C. Lycourgos tanácselnökök, A. Rosas (előadó), Juhász E., M. Safjan, M. Berger, E. Jarašiūnas, C. G. Fernlund és K. Jürimäe bírák,

főtanácsnok: J. Kokott,

hivatalvezető: L. Hewlett főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2015. szeptember 22-i tárgyalásra,

a főtanácsnok indítványának a 2015. október 28-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Keresetében az Európai Parlament egyfelől az Európai Unió és a Tanzániai Egyesült Köztársaság közötti, a kalóztámadások elkövetésével gyanúsított személyeknek és a kalóztámadásokkal összefüggésben lefoglalt javaknak az Európai Unió által vezetett tengeri erők részéről a Tanzániai Egyesült Köztársaság részére történő átadására vonatkozó feltételekről szóló megállapodás aláírásáról és megkötéséről szóló, 2014. március 10-i 2014/198/KKBP tanácsi határozat (HL 2014. L 108., 1. o.; a továbbiakban: megtámadott határozat) megsemmisítését, másfelől pedig e határozat joghatásainak fenntartását kéri.

Jogi háttér

A nemzetközi jog

Az Egyesült Nemzetek Szervezetének Tengerjogi Egyezménye

- 2 Az Egyesült Nemzetek Szervezetének Montego Bayben, 1982. december 10-én aláírt tengerjogi egyezménye 1994. november 16-án lépett hatályba. Ezen egyezményt az Egyesült Nemzetek Szervezete 1982. december 10-i tengerjogi egyezményének és az egyezmény XI. részének végrehajtásáról szóló, 1994. július 28-i megállapodásnak az Európai Közösség általi megkötéséről szóló, 1998. március 23-i 98/392/EK tanácsi határozat (HL 1998. L 179., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 4. fejezet, 3. kötet, 260. o.) hagyta jóvá.
- 3 Az említett egyezménynek „A nyílt tenger” című VII. része „Általános rendelkezések” című 1. szakaszában szerepel a 100–107. cikk, amely meghatározza a kalózkodás elleni küzdelem jogi kereteit. Ugyanezen egyezmény 100. cikke minden állam kötelezettségévé teszi a kalózkodás elnyomásában való együttműködést. Az egyezmény 101. cikke meghatározza a „kalózkodás”, míg 103. cikke a „kalózhajó vagy kalóz légi jármű” fogalmát.

- 4 Az ENSZ tengerjogi egyezménye „A kalózhajó vagy kalóz légi jármű elfogása” című 105. cikkében a következőképpen rendelkezik:

„A nyílt tengeren vagy bármely, egyetlen államnak a joghatósága alatt sem álló körzetben bármely állam elfoghatja a kalózhajót vagy a kalóz légi járművet, a kalózcselekménnyel elfoglalt és kalózok hatalmába kerített hajókat, illetve a fedélzeten lévő személyeket letartóztathatja, és a fedélzeten levő vagyontárgyakat lefoglalhatja. Az elfogást végrehajtó állam bíróságai dönthetnek a kiszabandó büntetésekről és határozhatnak az ilyen hajók, légi járművek, illetve vagyontárgyak tekintetében foganatosítandó intézkedésekről, nem érintve a jóhiszemű harmadik felek jogait.”

Az uniós jog

A 2008/851 együttes fellépés

- 5 A 2012. március 23-i 2012/174/KKBP tanácsi határozattal (HL 2012. L 89., 69. o.) módosított, a Szomália partjainál folytatott kalóztámadásoktól és fegyveres rablásoktól való elrettentéshez, azok megelőzéséhez és visszaszorításához való hozzájárulás céljából folytatott európai uniós katonai műveletről szóló, 2008. november 10-i 2008/851/KKBP tanácsi együttes fellépés (HL 2008. L 301., 33. o.; a továbbiakban: együttes fellépés) az EU 14. cikkén, az EU 25. cikk harmadik bekezdésén és az EU 28. cikk (3) bekezdésén alapul. E műveletet „Atalanta műveletnek” nevezik.

- 6 Az együttes fellépés „Cél” címet viselő 1. cikke (1) bekezdésében a következőképpen rendelkezik:

„Az Európai Unió [...] az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsának 1814 (2008) sz., 1816 (2008) sz., 1838 (2008) sz., 1846 (2008) sz. és 1851 (2008) sz. határozatának támogatását célzó, az ENSZ [...] Tengerjogi Egyezményének [...] 100. és további cikkeinek alkalmazásával kalóztámadás esetén engedélyezett fellépésekkel összhangban álló, és különösen a harmadik államokkal történt megállapodások útján megvalósuló, Atalanta elnevezésű katonai műveletet (»Atalanta«) folytat annak érdekében, hogy hozzájáruljon:

- az Élelmezési Világprogramban részt vevő hajók védelméhez – az ENSZ [Biztonsági Tanácsának] 1814 (2008) sz. határozatában foglalt megbízatással összhangban –, amelyek élelmiszersegélyt juttatnak el a lakóhelyét elhagyni kényszerült szomáliai lakosságnak,
- a Szomália partjainál hajózó, kalóztámadások által veszélyeztetett hajók védelméhez, a Szomália partjainál folytatott kalóztámadásoktól és fegyveres rablásoktól való elrettentéshez, azok megelőzéséhez és visszaszorításához az ENSZ [Biztonsági Tanácsának] 1846 (2008) és 1851 (2008) sz. határozatában foglalt megbízatással összhangban.”

- 7 Az említett együttes fellépés „Megbízatus” című 2. cikke a következőképpen rendelkezik:

„Az Atalanta a vonatkozó nemzetközi jogban, nevezetesen az ENSZ tengerjogi egyezményében, valamint az ENSZ [Biztonsági Tanácsának] 1814 (2008), 1816 (2008) és 1838 (2008) sz. határozatában megállapított feltételek mellett, és rendelkezésre álló kapacitása erejéig:

[...]

- e) azokon a területeken, ahol jelen van, az illetékes államok jogi eljárásainak a 12. cikk feltételei szerinti esetleges gyakorlására tekintettel elfoghatja, fogva tarthatja és átadhatja azokat a személyeket, akik gyanúsíthatók az Egyesült Nemzetek tengerjogi egyezményének 101. és 103. cikkében említett kalóztámadás vagy fegyveres rablás elkövetésével vagy annak szándékával,

továbbá lefoglalhatja a kalózkodó vagy fegyveres rablók hajóit, illetve kalóztámadást vagy fegyveres rablást követően a kalózkodó vagy fegyveres rablók birtokába került hajókat és a fedélzetükön található javakat;

[...]

8. Ugyanezen együttes fellépés „Harmadik államok részvétele” című 10. cikke a következőket írja elő:

„(1) Az [Unió] döntéshozatali autonómiája és az egységes intézményi keret sérelme nélkül, valamint az Európai Tanács vonatkozó iránymutatásaival összhangban harmadik államok felkérhetők a műveletben való részvételre.

[...]

(3) A harmadik államok részvételére vonatkozó részletes szabályok [az EUSZ 37. cikkben] meghatározott eljárással összhangban megkötendő megállapodások tárgyát képezik. Amennyiben az [Unió] és egy harmadik állam olyan megállapodást kötött, amely keretet biztosít ez utóbbi részvételére az [Unió] válságkezelési műveleteiben, a megállapodás rendelkezései e művelettel összefüggésben is értelmezendők.

[...]

(6) Az elfogott és fogva tartott személyeknek a műveletben részt vevő harmadik államok részére, az ezen államok joghatóságának gyakorlása céljából történő átadásának feltételeit a (3) bekezdésben említett részvételi megállapodások megkötése és végrehajtása során állapítják meg.”

9. Ezen együttes fellépésnek „Az elfogott és fogva tartott személyek igazságszolgáltatási hatáskör gyakorlása céljából való átadása” című 12. cikke értelmében:

„(1) Egyrészt Szomáliának a tagállamok vagy harmadik államok joghatóságának gyakorlására vonatkozó hozzájárulása, másrészt az ENSZ Tengerjogi Egyezményének 105. cikke alapján, igazságszolgáltatási hatáskör gyakorlása céljából át kell adni azokat az elfogott vagy fogva tartott személyeket, akik gyanúsíthatók az ENSZ Tengerjogi Egyezményének 101. és 103. cikkében említett kalóztámadásnak vagy fegyveres rablásnak a szomáliai felségvizeken és belvizeken vagy a nyílt tengeren való elkövetésével vagy annak szándékával, valamint a fenti cselekmények elkövetésére szolgáló eszközöket:

- a műveletben részt vevő azon tagállam vagy harmadik állam illetékes hatóságainak, amelynek a lobogója alatt a foglyokat ejtő hajó közlekedik, vagy
- amennyiben ez az állam joghatóságát nem tudja vagy nem kívánja gyakorolni, annak a tagállamnak vagy harmadik államnak, amely joghatóságát az említett személyeken vagy eszközökön gyakorolni kívánja.

(2) Az ENSZ Tengerjogi Egyezményének 101. és 103. cikkében említett kalóztámadásnak vagy fegyveres rablásnak az elkövetésével vagy annak szándékával gyanúsítható, és az Atalanta-művelet keretében a régió más államainak felségvizein, belvizein vagy a szigetcsoporthatárokban az érintett államok egyetértésével – igazságszolgáltatási hatáskör gyakorlása céljából – elfogott vagy fogva tartott személyeket és a fenti cselekmények elkövetésére szolgáló eszközöket átadhatják az érintett állam illetékes hatóságainak, vagy annak beleegyezésével egy másik állam illetékes hatóságainak.

(3) Az (1) és (2) bekezdésben említett személyek nem adhatók át harmadik államnak, ha nem történt megállapodás e harmadik állammal az átadás feltételeiről az alkalmazandó nemzetközi joggal – nevezetesen a nemzetközi emberi joggal – összhangban, különösen annak biztosítása érdekében, hogy senkit ne sújtsanak halálbüntetéssel vagy vessenek alá kínzásnak vagy más kegyetlen, embertelen vagy megalázó bánásmódnak.”

Az EU-Tanzánia megállapodás

- 10 Az Európai Unió és a Tanzániai Egyesült Köztársaság közötti, a kalóztámadások elkövetésével gyanúsított személyeknek és a kalóztámadásokkal összefüggésben lefoglalt javaknak az Európai Unió által vezetett tengeri erők részéről a Tanzániai Egyesült Köztársaság részére történő átadására vonatkozó feltételekről szóló megállapodás (HL 2014. L 108, 3. o.; a továbbiakban: EU-Tanzánia megállapodás) „Meghatározások” című 2. cikke előírja:

„E megállapodás alkalmazásában:

- a) »az Európai Unió által vezetett tengeri erők (EUNAVFOR)«: az »Atalanta« elnevezésű uniós műveletben részt vevő uniós katonai parancsnokságok és nemzeti kontingensek, valamint ezek hajói, repülőgépei, felszerelései és eszközei;

[...]

- f) »átadott személy«: kalóztámadás elkövetésével vagy annak szándékával gyanúsított és az EUNAVFOR által e megállapodás értelmében Tanzánia részére átadott személy.”

- 11 A megállapodás „Cél” című 1. cikke a következőképpen rendelkezik:

„Ez a megállapodás határozza meg a kalóztámadások elkövetésével vagy annak szándékával gyanúsított, az EUNAVFOR által fogva tartott személy(ek)nek, valamint az EUNAVFOR által a kalóztámadásokkal összefüggésben lefoglalt javaknak az EUNAVFOR részéről Tanzánia részére történő átadására és az átadást követően az azokkal való bánásmódra, illetve azok kezelésére vonatkozó feltételeket és részletes szabályokat.”

- 12 Az említett megállapodás 3. cikke előírja többek között az EUNAVFOR által fogva tartott, kalóztámadással gyanúsított személyek tanzániai hatóságok részére történő átadása szabályainak és feltételeinek általános elveit, beleértve az emberi jogokkal kapcsolatos nemzetközi kötelezettségeket tiszteletben tartó bánásmódot. Ezenkívül ugyanezen megállapodás 4. cikkében szabályozza az átadott személyekkel kapcsolatos bánásmód, büntetőeljárás és tárgyalás feltételeit, míg 5. cikke előírja, hogy az ilyen személyekkel szemben nem lehet olyan bűncselekmény tárgyában büntetőeljárást folytatni, amelyre vonatkozóan a kiszabható legmagasabb büntetés szigorúbb, mint az életfogytig tartó börtönbüntetés.
- 13 Az EU-Tanzánia megállapodás 6. cikke az említett személyek átadása keretében esedékes dokumentum- és információcserére vonatkozik. Ezen megállapodás 7. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy „az Unió és az EUNAVFOR eszközeihez és lehetőségeihez mérten minden segítséget megad Tanzániának az átadott személyekkel kapcsolatos nyomozás és büntetőeljárás lefolytatása céljából”.
- 14 Az EU-Tanzánia megállapodás 8. cikke értelmében a megállapodásnak nem célja, hogy eltérjen az átadott személyek tekintetében alkalmazandó nemzeti vagy nemzetközi jog által biztosított jogoktól. E megállapodás 9. cikke a tanzániai és az uniós hatóságok közötti kapcsolattartásra, valamint a vitás kérdések rendezésére vonatkozik. Végül, ugyanezen megállapodás 10. és 11. cikke a megállapodás végrehajtásával és hatálybalépésével kapcsolatos rendelkezéseket tartalmazza.

A jogvita előzményei és a megtámadott határozat

- 15 Az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsa (a továbbiakban: Biztonsági Tanács) 2008 folyamán, és különösen az 1814 (2008) sz., 1816 (2008) sz. és 1838 (2008) sz. határozatában komoly aggodalmának adott hangot amiatt, hogy a hajókat érő kalóztámadások és fegyveres rablások veszélyeztetik a humanitárius támogatás eljuttatását Szomáliába, a nemzetközi hajózást és a tengeri kereskedelmi útvonalak biztonságát, valamint más veszélyeztetett hajók biztonságát, beleértve a nemzetközi joggal összhangban folytatott halászati tevékenységet gyakorló hajókat. Ezenkívül a Biztonsági Tanács 1846 (2008) sz. határozatának preambulumban rámutatott arra is, hogy „a Szomáliai Szövetségi Köztársaság felségvizein vagy Szomália partjainál a nyílt tengeren a hajókat ért kalóztámadások és fegyveres támadások elmérgesítik a helyzetet az országban, ami továbbra is fenyegeti a nemzetközi békét és a régió biztonságát” [nem hivatalos fordítás].
- 16 Ezért az 1846. (2008) sz. határozatának 14. pontjában a Biztonsági Tanács arra kérte az államokat, különösen a lobogó szerinti államokat, a kikötő szerinti államokat és a parti államokat, valamint az áldozatok vagy a kalóztámadások és fegyveres rablások elkövetőinek állampolgársága szerinti államokat, továbbá a nemzetközi jog vagy belső joguk alapján joghatósággal rendelkező államokat, hogy működjenek együtt az alkalmazandó nemzetközi jognak – beleértve a nemzetközi emberi jogot – megfelelően a Szomália partjainál elkövetett kalóztámadásokért vagy fegyveres rablásokért felelős személyekre vonatkozó joghatóság megállapítása, valamint a nyomozás és a büntetőeljárások lefolytatása terén, és segítsék ezeket az erőfeszítéseket, különösen logisztikai segítséggel, valamint segítsék a jogi lehetőségek igénybevételét a joghatóságuk és ellenőrzésük alá tartozó olyan személyekre vonatkozóan, mint az áldozatok, a tanúk és az ezen határozat értelmében folytatott műveletek során elfogott személyek.
- 17 Az 1851. (2008). sz. határozat (9) preambulumbekzdésében a Biztonsági Tanács aggodalmát fejezte ki amiatt, hogy az eszközök hiánya, a belső jogszabályok hiánya és az elfogásukat követően a kalóztámadásokat végrehajtó személyek sorsával kapcsolatos bizonytalanság megakadályozta az erőteljesebb nemzetközi fellépést a Szomália partjainál kalóztámadásokat elkövető személyekkel szemben, és egyes esetekben arra vezetett, hogy a kalóztámadásokat elkövetőket bíróság elé állítás nélkül szabadon engedjék. E határozat 3. pontjában továbbá a Biztonsági Tanács felhívott minden, a Szomália partjainál folyó kalózkodás elleni küzdelemben részt vevő államot és regionális integrációs szervezetet, hogy kössenek megállapodásokat vagy külön megállapodásokat azokkal az országokkal, amelyek készek a kalózok átvételére annak céljából, hogy különösen a régió ezen országainak bűnözés elleni küzdelemmel foglalkozó szakértői („shipriders”) hajóra szállhassanak a műveleteik során elfogott személyekkel szembeni nyomozás és büntetőeljárás lefolytatásának megkönnyítése céljából.
- 18 E különböző határozatokra válaszként az Unió elfogadta a 2008/851 együttes fellépést, amely alapján az Unió 2008 novembere óta folytatja az Atalanta műveletet, amellyel többek között hozzájárul a szomáliai partoknál folytatott kalózkodás elleni küzdelemhez.
- 19 Ezen katonai művelet keretében az Európai Unió Tanácsa 2010. március 22-én levelet küldött a Parlamentnek, amelyben megállapította a nemzetközi megállapodások bizonyos harmadik államokkal történő tárgyalásának és megkötésének szükségességét. E levelében a Tanács emlékeztetett arra, hogy a 2008/851 együttes fellépés 12. cikkének megfelelően igazságszolgáltatási hatáskör gyakorlása céljából azok az elfogott vagy fogva tartott személyek, akik kalóztámadást vagy fegyveres rablást követtek el a Szomáliai Szövetségi Köztársaság felségvizein vagy a nyílt tengeren, vagy ezzel gyanúsíthatók, valamint a fenti cselekmények elkövetésére szolgáló eszközök átadhatók annak a harmadik államnak, amely joghatóságát az említett személyeken vagy eszközökön gyakorolni kívánja, feltéve, hogy megállapodás történt e harmadik állammal az átadás feltételeiről az alkalmazandó nemzetközi joggal összhangban. Továbbá a Tanács az említett levélben arról tájékoztatta a Parlamentet, hogy az Unió kül- és biztonságpolitikai főképviselője (a továbbiakban: főképviselő) ugyanazon a napon az EUSZ 37. cikk

alapján átadási megállapodások megkötése céljából engedélyezte a tárgyalások megkezdését a Mauritiusi Köztársasággal, a Mozambiki Köztársasággal, a Dél-afrikai Köztársasággal, a Tanzániai Egyesült Köztársasággal és az Ugandai Köztársasággal.

- 20 2014. március 19-i levelében a Tanács arról tájékoztatta a Parlamentet, hogy a Tanzániai Egyesült Köztársasággal folytatott tárgyalások eredményeire tekintettel elfogadta a 2014. március 10-i megtámadott határozatot.
- 21 Az EU-Tanzánia megállapodást Brüsszelben, 2014. április 1-jén írták alá. E megállapodás szövegét, valamint a megtámadott határozatot közzétették az *Európai Unió Hivatalos Lapjának* 2014. április 11-i számában.

A felek kérelmei és a Bíróság előtti eljárás

- 22 A Parlament azt kéri, hogy a Bíróság semmisítse meg a megtámadott határozatot, rendelje el e határozat joghatásainak fenntartását az új határozat elfogadásáig, és kötelezze a Tanácsot a költségek viselésére.
- 23 A Tanács elsődlegesen azt kéri, hogy a Bíróság a keresetet mint megalapozatlant utasítsa el, és a Parlamentet kötelezze a költségek viselésére. Másodlagosan, abban az esetben, ha a Bíróság helyt ad a megtámadott határozat megsemmisítése iránti kérelemnek, a Tanács azt kéri, hogy e határozat joghatásai maradjanak fenn vagy egy új jogi aktus hatálybalépésének időpontjáig – ha a megsemmisítésre a felperes által hivatkozott első jogalap alapján kerül sor –, vagy határozatlan ideig, ha az említett megsemmisítés kizárólag a második jogalapon alapul.
- 24 A Bíróság elnöke 2014. október 3-i végzésével megengedte a Cseh Köztársaság, a Svéd Királyság, valamint Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága beavatkozását a jelen ügyben a Tanács kérelmeinek támogatása végett. Az Európai Bizottságnak is megengedte a beavatkozást, a Parlament kérelmeinek támogatása végett.

A keresetről

- 25 Keresetének alátámasztására a Parlament két jogalapot hoz fel. Első jogalapjával a Parlament arra hivatkozik, hogy a megtámadott határozat tévesen alapul egyedül az EUSZ 37. cikkén, és következésképpen e határozatot nem fogadhatták volna el az EUMSZ 218. cikk (6) bekezdése második albekezdésének első tagmondata által bevezetett, kizárólag a közös kül- és biztonságpolitikára (KKBP) vonatkozó megállapodásokkal kapcsolatos különleges eljárásnak megfelelően, amely a Parlament bármilyen részvételét kizárja. Egy ilyen határozatot, amelynek megfelelő jogalapját az EUSZ 37., valamint az EUMSZ 82. és 87. cikk képezi, kizárólag az EUMSZ 218. cikk (6) bekezdése második albekezdése a) pontjának v. alpontja által szabályozott, a Parlament egyetértését előíró eljárásnak megfelelően kellett volna elfogadni. A Parlament az EUMSZ 218. cikk (10) bekezdésének megsértésére alapított második jogalappal azt kifogásolja, hogy a Tanács nem tájékoztatta haladéktalanul és teljeskörűen az EU-Tanzánia megállapodás megtárgyalásának és megkötésének minden szakaszában.

A jogalap téves megválasztására alapított első jogalapról

A felek érvei

- 26 Első jogalapjával a Parlament arra hivatkozik, hogy a Tanács tévesen ítélte meg úgy, hogy a megtámadott határozat egy, az EUMSZ 218. cikk (6) bekezdése második albekezdése első tagmondatának értelmében vett, „kizárólag a [KKBP]-re vonatkozó” nemzetközi megállapodást érint. A

Parlament azt állítja, hogy egyetértésének hiányában e határozatot a Szerződések rendelkezéseinek megsértésével fogadták el. A Parlament arra hivatkozik, hogy az EU-Tanzánia megállapodás kettős célkitűzést követ, amennyiben e megállapodás mind a KKBP-re, mind a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködésre és rendőrségi együttműködésre vonatkozik, amely utóbbi területek a rendes jogalkotási eljárás hatálya alá tartoznak. Következésképpen a Parlament álláspontja szerint a megtámadott határozat jogalapjának az EUSZ 37. cikknek, valamint az EUMSZ 82. és EUMSZ 87. cikknek kellett volna lennie, és ennél fogva azt az EUMSZ 218. cikk (6) bekezdése második albekezdése a) pontjának v. alpontjában meghatározott eljárás szerint kellett volna elfogadni.

- 27 A Parlament megjegyzi, hogy a jogalap megválasztásának olyan objektív elemeken kell alapulnia, amelyek alkalmasak a bírósági felülvizsgálatra, ilyen elemnek számít többek között a szóban forgó jogi aktus célja és tartalma. E tekintetben az EU-Tanzánia megállapodás célja annak elkerülése, hogy az érintett tagállamok maguk legyenek kénytelenek lefolytatni a büntetőeljárásokat, valamint a tagállamok hatóságai és a Tanzániai Egyesült Köztársaság hatóságai közötti együttműködés megkönnyítése azzal, hogy jogi kereteket teremt a gyanúsítottaknak e harmadik állam számára a nyomozás és a büntetőeljárás utóbbi általi lefolytatása céljából történő átadásához. Egyébiránt e megállapodás közvetlenül a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködésre és a rendőrségi együttműködésre, valamint többek között az átadott személyekkel való bánásmódra, a velük szembeni nyomozásra és büntetőeljárásra vonatkozó rendelkezéseket tartalmaz.
- 28 Az EU-Tanzánia megállapodás ugyanis nem kizárólag a KKBP-re vonatkozik. E tekintetben a Parlament úgy véli, hogy az említett megállapodást nem lehet kizárólag úgy megítélni, mint az Uniónak a béke megőrzésére, a konfliktusok megelőzésére és a nemzetközi biztonság megerősítésére irányuló nemzetközi missziójának egy aspektusát. E megállapodás célja lényegében az is, hogy a tagállamok joghatósága alá tartozó és az Unió területén tartózkodó, bűncselekménnyel gyanúsított személyeket átadják egy harmadik állam igazságügyi és rendőri hatóságainak abból a célból, hogy e hatóságok az említett gyanúsítottak tekintetében gyakorolhassák a nyomozás és büntetőeljárás lefolytatására vonatkozó hatásköreiket.
- 29 A Parlament e tekintetben hangsúlyozza, hogy a tagállamok rendőri és igazságügyi hatóságai maguk is gyakorolhatják e hatásköröket. Abban a helyzetben ugyanis, ha a fogva tartott személyeket nem a tanzániai hatóságoknak, hanem a tagállamok illetékes hatóságainak adják át, az EUNAVFOR nem katonai műveletet folytat, hanem ehelyett közigazgatási hatóságként jár el. E tekintetben pusztán az a tény, hogy az ilyen átadásokat tengeri erőkre bízják, nem teszi lehetővé katonai vagy biztonsági tevékenységekként történő minősítésüket, és ennél fogva azt a következtetést, hogy ezen átadások kizárólag a KKBP hatálya alá tartoznak.
- 30 Végezetül sem a nemzetközi jog, sem a Biztonsági Tanács határozatai, sem az Atalanta művelet szerinti, a 2008/851 együttes fellépésben megállapított megbízatás nem írja elő az EUNAVFOR által fogva tartott kalózkodó harmadik országok részére történő átadását. E tekintetben a Parlament arra hivatkozik, hogy az ezen együttes fellépés 12. cikkének (1) bekezdésében szabályozott opció első fordulata a kalóztámadások elkövetésével gyanúsított személyeknek a tagállamok illetékes hatóságai részére történő átadására vonatkozik, e személyek harmadik államok részére történő átadása az említett opciónak csak a második fordulata képezi.
- 31 A Parlament annak alátámasztására, hogy közvetlen és szoros kapcsolat áll fenn e megállapodás és az EUSZ V. címe értelmében vett, a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség között, megjegyzi, hogy a kalóztámadások elkövetésével gyanúsított elfogott és fogva tartott személyek, valamint a lefoglalt javak az EUNAVFOR-ban részt vevő tagállamok joghatósága alá tartoznak. Az ilyen személyeknek és ilyen javaknak az Unió részéről harmadik államok – a jelen esetben a Tanzániai Egyesült Köztársaság – részére történő átadása ugyanis megfosztaná ezen tagállamok illetékes hatóságait attól, hogy nyomozási, büntetőeljárási és ítélkezési hatásköreiket joguknak megfelelően gyakorolják. A kalózkodás a nemzetközi bűnözés elleni küzdelem hatálya alá tartozik, amely terület a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térségre, és különösen az e térséggel

kapcsolatos, a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködésre és a rendőrségi együttműködésre vonatkozó rendelkezésekre vonatkozik. Ilyen körülmények között az EU-Tanzánia megállapodáshoz hasonló nemzetközi megállapodásba nem lehet az említett térség hatálya alá tartozó együttműködési eszközöket az ugyanezen térségre vonatkozó jogalap választása nélkül beilleszteni.

- 32 A Parlament elismeri, hogy az Atalanta művelet és az EU-Tanzánia megállapodás hozzájárul az Unió külső tevékenységének az EUSZ 21. cikk (1) és (2) bekezdésében szabályozott egyes célkitűzései megvalósításához. A Parlament ugyanakkor azt állítja, hogy önmagában az, ha egy intézkedés követi e célkitűzéseket, nem jelenti szükségszerűen azt, hogy az említett célkitűzések kizárólag a KKBP hatálya alá tartoznak. Hasonlóképpen, jóllehet a nemzetközi biztonság megerősítése a közös biztonság- és védelempolitikának is kifejezett célja, az EU-Tanzánia megállapodás tartalma nem kapcsolódik e politika egyetlen, az EUSZ 42. cikk (1) bekezdésében és az EUSZ 43. cikk (1) bekezdésében említett különös missziójához sem. A tagállamok kalózkodás elleni küzdelemben való részvételét valójában az a fenyegetés indokolja, amelyet e jelenség az Unió belső biztonságára nézve jelent.
- 33 Védekezésül a Tanács arra hivatkozik, hogy a megtámadott határozat helyesen alapult az EUSZ 37. cikkben, valamint az EUMSZ 218. cikk (5) bekezdésén és (6) bekezdése második albekezdése első tagmondatán, és az EU-Tanzánia megállapodás elfogadásához, amely kizárólag a KKBP-re vonatkozik, nem volt szükség a Parlament egyetértésére.
- 34 Először is, a jelen megsemmisítés iránti kereset benyújtását követően meghozott, 2014. június 24-i Parlament kontra Tanács ítéletben (C-658/11, EU:C:2014:2025) a Bíróság úgy ítélte meg, hogy az Európai Unió és a Mauritiusi Köztársaság közötti, a kalóztámadások elkövetésével gyanúsított személyeknek és a kalóztámadásokkal összefüggésben lefoglalt javaknak az Európai Unió által vezetett tengeri erők részéről a Mauritiusi Köztársaság részére történő átadására vonatkozó feltételekről, valamint a kalóztámadások elkövetésével gyanúsított személyekre az átadást követően vonatkozó feltételekről szóló megállapodás aláírásáról és megkötéséről szóló, 2011. július 12-i 2011/640/KKBP tanácsi határozat (HL 2011. L 254., 1. o.), amelynek tartalma közel azonos a megtámadott határozat tartalmával, és amely egy olyan megállapodás aláírására vonatkozik, amelynek szövege nagyon hasonló az EU-Tanzánia megállapodás szövegéhez, érvényesen alapulhatott egyedül az EUSZ 37. cikkben.
- 35 Másodszor, a Tanács úgy véli, hogy a megtámadott határozat anyagi jogi alapjának megválasztására vonatkozó tévedésre alapított jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani. Jóllehet ugyanis a Parlament azt állítja, hogy az EU-Tanzánia megállapodás két célkitűzést követ, amelyek közül az első a KKBP-re, a második pedig a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködésre és rendőrségi együttműködésre vonatkozik, és következésképpen az EUSZ 37. cikk mellett az EUMSZ 82. és EUMSZ 87. cikknek is a megtámadott határozat jogalapját kellett volna képeznie, nem pontosítja, hogy e második célkitűzés járulékos-e, vagy sem. A Tanács arra hivatkozik, hogy amennyiben a Parlament a 2014. június 24-i Parlament kontra Tanács ítélet (C-658/11, EU:C:2014:2025) alapjául szolgáló eljárásban elismerte, hogy az Európai Unió és a Mauritiusi Köztársaság közötti, 2011. július 14-i megállapodást illetően a KKBP-re nem vonatkozó, e megállapodás által követett célkitűzések csak járulékosak, az EU-Tanzánia megállapodás által követett azonos célkitűzések ugyanilyen jellegűek. Következésképpen a megtámadott határozatnak az EUSZ 37. cikk a jogalapja.
- 36 Harmadszor, a Tanács hangsúlyozza, hogy a megtámadott határozat és az EU-Tanzánia megállapodás kizárólag a KKBP-re vonatkozik, és semmilyen, a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködéssel vagy a rendőrségi együttműködéssel kapcsolatos járulékos célkitűzést nem követnek. Az EU-Tanzánia megállapodás, amelyet a KKBP alapján folytatott válságkezelési katonai művelet keretében kötöttek meg, és amely a Biztonsági Tanács alkalmazandó határozatainak megfelelően a kalóztámadások elleni küzdelemre irányul, nem vonatkozik az Unión belüli, a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térségre. A kalóztámadásokkal gyanúsított személyek fogva tartása és átadása ugyanis egyszerű következménye az Atalanta művelet biztonsággal kapcsolatos küldetésének. Továbbá mivel e megállapodás tartalma révén a jogállamiság és az emberi jogok tiszteletben tartásának előmozdítására irányul, teljes egészében a KKBP-be illeszkedik.

- 37 Ezenkívül a nemzetközi bűnözés elleni küzdelem a KKBP területére tartozik. E tekintetben az EU-Tanzánia megállapodás nem a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térségnek az Unió szempontjából belső és külső tekintetben való megőrzésére irányul. Közelebbről, e megállapodás nem fosztja meg az illetékes tagállami hatóságokat sem nyomozási hatáskörüktől, sem az Atalanta művelet keretében bevetett erők által elfogott és fogva tartott személyekkel szembeni büntetőeljárási és ítélkezési hatáskörüktől, hanem inkább a büntetlenséget eredményező helyzetek elkerülésére irányul azáltal, hogy lehetőséget nyújt az említett személyeknek a régió olyan országa részére történő átadására, amelyben e művelet folyik, amikor egy tagállam egyetlen illetékes hatósága sem kíván büntetőeljárást folytatni e személyekkel szemben.
- 38 Válaszában a Parlament arra hivatkozik, hogy a Bíróság a 2014. június 24-i Parlament kontra Tanács ítéletben (C-658/11, EU:C:2014:2025) nem határozott abban a kérdésben, hogy a 2011/640 határozat jogalapját egyedül az EUSZ 37. cikknek vagy a Szerződések más rendelkezéseinek is kellett volna képezniük. Jóllehet a Parlament elismeri, hogy a kalózkodásnak a hajók védelme céljából történő felszámolása a 2008/851 együttes fellépés értelmében tagadhatatlanul az Atalanta művelet fő célkitűzését képezi, azt állítja, hogy az e műveletből eredő valamennyi tevékenység nem tartozik automatikusan a KKBP hatálya alá. Ily módon, hacsak nem állapítható meg, hogy az Unió által kötött, a bűncselekménnyel gyanúsított és a tagállamok fegyveres erői által elfogott személyek átadására vonatkozó valamennyi nemzetközi megállapodás kizárólag a KKBP hatálya alá tartozik, a kalóztámadásokkal gyanúsított személyeknek az EU-Tanzánia megállapodás alapján történő átadása és a velük szembeni büntetőeljárás lefolytatása nem minősíthető katonai tevékenységnek. Ilyen körülmények között az EU-Tanzánia megállapodás kettős célkitűzést követ, és következésképpen kettős jogalapon kellett volna alapulnia.
- 39 Viszonzásában a Tanács hozzáteszi, hogy az Atalanta művelet a nemzetközi biztonság megerősítésére irányul, a közös biztonság- és védelempolitika keretében folytatják le, és az EU-Tanzánia megállapodást a 2008/851 együttes fellépés 12. cikke alapján kötötték. Ennélfogva a kalóztámadásokkal gyanúsított személyek fogva tartása és átadása e küldetés végrehajtásából ered, és nem képez a rendőrségi vagy igazságügyi együttműködés területére tartozó elkülönült tevékenységet. A 2008/851 együttes fellépés 2. cikkének szövege értelmében ugyanis az Atalanta művelet fő céljai az Élelmezési Világprogrammal érintett és más veszélyeztetett hajók védelme, bizonyos területek felügyelete, tengeren elkövetett kalóztámadásoktól és fegyveres rablásoktól való – beleértve az erőszak alkalmazásával való - elrettentés, azok megelőzése és visszaszorítása. Ezzel szemben a kalóztámadásokkal gyanúsított személyek fogva tartásával és átadásával kapcsolatos műveletek, az e személyekre vonatkozó személyes adatok gyűjtése, ezen adatok Interpol részére történő továbbítása és a halászati tevékenységekre vonatkozóan gyűjtött adatok rendelkezésre bocsátása járulékos jellegűek.
- 40 A Tanács pontosítja, hogy a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térséget érintő intézkedéseket attól függetlenül, hogy az Unió szempontjából belső természetűek vagy külső dimenzióval rendelkeznek, a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésének Unión belüli és az Unió határain történő előmozdítása céljából kell elfogadni. Márpedig az EU-Tanzánia megállapodás nem kapcsolódik az említett térség célkitűzéseéhez. Egy kalóztámadásokkal gyanúsított személynek a Tanzániai Egyesült Köztársaság részére történő átadása esetén ugyanis egyetlen tagállam sem gyakorolja joghatóságát. Ezenkívül egy lobogó szerinti állam kizárólagos joghatósága alá tartozó hadihajó nem azonosítható ezen állam területének egy részével. Másfelől a Parlament nem fejtette ki, hogy mennyiben jelent fenyegetést a kalózkodás az Unió belső biztonságára nézve.
- 41 A Bíróság előtti tárgyaláson a Parlament a Bíróság által feltett kérdésre megerősítette, hogy abban az esetben, ha a KKBP-re és a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térségre vonatkozó jogalpok a kapcsolódó eljárások összeegyeztethetlensége miatt nem kombinálhatók, az EUMSZ 82. és EUMSZ 87. cikknek egyedül kell a megtámadott határozat jogalapját képeznie.

A Bíróság álláspontja

- 42 A KKBP-re vonatkozó rendelkezés alapján elfogadott jogi aktusokat illetően a Bíróság feladata többek között az EUMSZ 275. cikk második bekezdésének első tagmondata, valamint az EUSZ 40. cikk alapján arról gondoskodni, hogy e politika végrehajtása ne sértse az EUM-Szerződés alapján az uniós hatáskörök gyakorlására vonatkozóan a Szerződésekben az intézmények részére előírt eljárások alkalmazását és az intézmények erre vonatkozó hatásköreinek terjedelmét. A valamely uniós jogi aktus megfelelő jogalapjának megválasztása alkotmányos jelentőségű, mivel a hibás jogalap alapulvétele érvényteleníthet egy ilyen aktust többek között akkor, amikor a megfelelő jogalap a ténylegesen követettől eltérő elfogadási eljárást ír elő (lásd ebben az értelemben: 2001. december 6-i 2/00 vélemény, EU:C:2001:664, 5. pont).
- 43 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint valamely uniós jogi aktus – ideértve a jelen ügyben szóban forgóhoz hasonló nemzetközi megállapodás megkötése érdekében elfogadott jogi aktust is – jogalapja megválasztását olyan objektív elemekre kell alapozni, amelyek bírósági felülvizsgálat tárgyát képezhetik, mint amilyen többek között ezen aktus célja és tartalma (lásd ebben az értelemben: 1987. március 26-i Bizottság kontra Tanács ítélet, 45/86, EU:C:1987:163, 11. pont; 1991. június 11-i Bizottság kontra Tanács, „titán-dioxid”-ítélet, C-300/89, EU:C:1991:244, 10. pont; 2001. december 6-i 2/00 vélemény, EU:C:2001:664, 22. pont; 2012. július 19-i Parlament kontra Tanács ítélet, C-130/10, EU:C:2012:472, 42. pont).
- 44 Ha valamely uniós jogi aktus vizsgálatából az derül ki, hogy az kettős cél elérésére irányul, vagy két összetevőt foglal magában, és ezek egyike elsődlegesnek mutatkozik, míg a másik csak járulékos jellegű, az aktust csak egy jogalapra kell alapítani, mégpedig arra, amelyet az elsődleges vagy túlnyomórészt meghatározó cél, illetve összetevő megkövetel. Kivételesen, ha ezzel szemben az állapítható meg, hogy valamely jogi aktus egyidejűleg több cél elérésére irányul, vagy elválaszthatatlan és egymáshoz viszonyítva nem járulékos jellegű több összetevőt foglal magában, és így a Szerződések különböző rendelkezései alkalmazhatók, az ilyen intézkedést kivételesen a különböző, vonatkozó jogalapokra kell alapítani (lásd ebben az értelemben: 2006. január 10-i Bizottság kontra Parlament és Tanács ítélet, C-178/03, EU:C:2006:4, 42. és 43. pont; 2014. június 24-i Parlament kontra Tanács ítélet, C-658/11, EU:C:2014:2025, 43. pont).
- 45 Először is az EU-Tanzánia megállapodás tartalmát illetően meg kell állapítani, hogy 1. cikkének megfelelően e megállapodás rendelkezései határozzák meg a kalóztámadások elkövetésével vagy annak szándékával gyanúsított, az EUNAVFOR által fogva tartott személyeknek, valamint az EUNAVFOR által a kalóztámadásokkal összefüggésben lefoglalt javaknak a Tanzániai Egyesült Köztársaság részére történő átadására és az átadást követően az e személyekkel való bánásmódra vonatkozó feltételeket és részletes szabályokat.
- 46 Az említett megállapodás 3. és 4. cikke értelmében e feltételek és szabályok között szerepel az általános elvek, többek között az emberi jogokkal kapcsolatos nemzetközi kötelezettségeknek megfelelő bánásmód elvének tiszteletben tartása. Ugyanezen megállapodás szabályozza továbbá az átadott személyekkel kapcsolatos bánásmód, eljárás és tárgyalás feltételeit, 5. cikkében előírva azt, hogy az ilyen személyekkel szemben nem lehet olyan bűncselekmény tárgyában büntetőeljárást folytatni, amelyre vonatkozóan a kiszabható legmagasabb büntetés szigorúbb, mint az életfogytig tartó börtönbüntetés. Ezenkívül ezen megállapodás 6. cikkében előírja az e személyekre vonatkozó nyilvántartások vezetését és iratokról történő értesítést, 7. cikkének (1) bekezdésében pedig úgy rendelkezik, hogy az Unió és az EUNAVFOR eszközeihez és lehetőségeihez mérten minden segítséget megad a Tanzániai Egyesült Köztársaságnak az átadott személyekkel kapcsolatos nyomozás és büntetőeljárás lefolytatása céljából.
- 47 Kétségtelen, amint azt a főtanácsnok indítványa 60. pontjában megjegyezte, hogy az EU-Tanzánia megállapodásban előírt egyes kötelezettségek – különösen figyelembe véve – első látásra a büntetőügyekben folytatott határokon átnyúló igazságügyi együttműködés és a határokon átnyúló

rendőrségi együttműködés területére tartozónak tűnnek. Ugyanakkor, amint arra a főtanácsnok is hivatkozott, az a körülmény, hogy egy ilyen megállapodás egyes rendelkezései elkülönülten figyelembe véve rokonságot mutatnak azokkal a szabályokkal, amelyek az Unió valamely cselekvési területén elfogadhatók, önmagában nem elegendő ahhoz, hogy a megtámadott határozat megfelelő jogalapját meghatározza. Különösen az EU-Tanzánia megállapodásnak a jogállamiság és az emberi jogok, valamint az emberi méltóság tiszteletben tartására vonatkozó rendelkezéseit illetően hangsúlyozni kell, hogy ezeket az Unió valamennyi fellépésének tiszteletben kell tartania, beleértve a KKBP területét, amint ez az EUSZ 21. cikk (1) bekezdése első albekezdése, (2) bekezdése b) pontja, (3) bekezdése és az EUSZ 23. cikk rendelkezéseinek együttes olvasatából kitűnik. Ilyen körülmények között e megállapodást a célja fényében is értékelni kell.

- 48 Másodsor, ami e célt illeti, többek között a megtámadott határozat (3) preambulumbekkezdéséből kitűnik, hogy e megállapodást a KKBP hatálya alá tartozó 2008/851 együttes fellépés 12. cikke alapján kötötték abból a célból, hogy lehetővé tegyék az Atalanta művelet keretében az EUNAVFOR által elfogott és fogva tartott személyek, valamint lefoglalt javak olyan harmadik állam, a jelen esetben a Tanzániai Egyesült Köztársaság részére történő átadását, amely e személyek és e javak tekintetében joghatóságát kívánja gyakorolni. Amint magából a címéből kitűnik, az említett együttes fellépés arra irányul, hogy hozzájáruljon többek között a Szomália partjainál folytatott kalóztámadások és fegyveres rablások visszaszorításához.
- 49 Az EU-Tanzánia megállapodás ily módon egy alapmechanizmus létrehozására irányul az Atalanta művelet célkitűzései tényleges megvalósításához való hozzájárulás céljából, többek között mivel tartósan megerősíti a kalóztámadások visszaszorításával kapcsolatos nemzetközi együttműködést azáltal, hogy a Biztonsági Tanács releváns határozatai által meghatározott megbízásnak megfelelően jogi keretet határoz meg az elfogott és fogva tartott személyek átadására, és lehetővé teszi e személyek büntetlenségével szembeni küzdelmet.
- 50 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Biztonsági Tanács többek között az 1846 (2008). sz. határozatának 14. pontjában minden államot felszólított arra, hogy működjenek együtt a szomáliai partoknál elkövetett kalóztámadásokért vagy fegyveres rablásokért felelős személyekre vonatkozó joghatóság megállapítása, valamint a nyomozás és a büntetőeljárás lefolytatása terén. Az ENSZ tengerjogi egyezményének 100. cikkében előírt együtműködést tükrözve, amely a szerződő államok számára arra vonatkozó kötelezettséget ír elő, hogy működjenek együtt a nyílt tengeren folytatott kalózkodás elnyomásában, a kalóztámadások és különösen az ilyen cselekményeket elkövető személyek büntetlensége elleni küzdelmet célzó e nemzetközi fellépés elemeként került sor a megtámadott határozat elfogadására az EU-Tanzánia megállapodás aláírása és megkötése érdekében.
- 51 E megállapodás, amelyet a 2008/851 együttes fellépés 12. cikke alapján kötöttek meg, szorosan kapcsolódik az Atalanta művelethez oly módon, hogy e művelet hiányában az említett megállapodás tárgytalanná válna. Mivel az EU-Tanzánia megállapodás az EUNAVFOR művelethez képest járulékos jellegű, e megállapodás azon a napon, amikor az említett erők befejezik tevékenységüket, okafogyottá válik.
- 52 A Parlament azon érve, amely szerint az EU-Tanzánia megállapodás hiányában a tagállamok maguk biztosíthatnák az elfogott személyekkel szembeni büntetőeljárás lefolytatását, nem releváns, mivel ezen megállapodás többek között arra irányul, hogy az ilyen büntetőeljárásokat hatékonyabbá tegye az érintett személyeknek a Tanzániai Egyesült Köztársaság részére történő átadása révén pontosan abban az esetben, amikor az illetékes tagállam nem tudja vagy nem kívánja gyakorolni joghatóságát. Valójában az ilyen átadási megállapodások előzetes megkötése nélkül, amelyeket a 2008/851 együttes fellépés 12. cikkének (3) bekezdésében kifejezetten előír annak biztosítása céljából, hogy az átadott személyekkel szembeni bánásmód az emberi jogi tárgyú nemzetközi jogi követelményeknek megfelelő legyen, az EUNAVFOR által elfogott egyetlen személyt sem lehetne azon régióbeli harmadik állam részére átadni, ahol az Atalanta művelet folyik, ami megnehezíthetné, sőt akár megakadályozhatná e művelet hatékony működését, és az e művelet által követett célkitűzések megvalósulását.

- 53 Végezetül, az EUNAVFOR csak azokat a kalóztámadásokkal gyanúsított személyeket adhatja át, akiket maga fogott el és tartott fogva az Atalanta művelet keretében. Ilyen körülmények között a Parlament arra vonatkozó érve, hogy ezen tengeri erők fellépései a tagállamok igazságügyi vagy rendőri hatóságainak fellépéseivel hasonlíthatók, nem fogadható el. Az említett fellépésekre ugyanis kizárólag a KKBP hatálya alá tartozó különleges művelet keretében kerül sor, amely művelet végrehajtásával a fellépések elválaszthatatlanul összekapcsolódnak.
- 54 Ily módon az EU-Tanzánia megállapodás céljának vizsgálata megerősíti, hogy a megállapodás által létrehozott, az EUNAVFOR által elfogott és fogva tartott személyek átadására irányuló eljárás olyan eszközt képez, amely révén az Unió az Atalanta műveletnek a nemzetközi béke és biztonság fenntartására irányuló célkitűzéseit követi többek között azáltal, hogy lehetővé teszi annak elkerülését, hogy a kalóztámadásokat elkövető személyek büntetlenek maradjanak.
- 55 Mivel e megállapodás túlnyomórészt a KKBP, nem pedig a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködés vagy rendőrségi együttműködés hatálya alá tartozik, a megtámadott határozat érvényesen alapulhatott egyedül az EUSZ 37. cikkben. Következésképpen a megtámadott határozatot helyesen fogadták el az EUMSZ 218. cikk (6) bekezdése második albekezdésének első tagmondatában előírt eljárásnak megfelelően.
- 56 A fenti megfontolásokra tekintettel az első jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

A második, az EUMSZ 218. cikk (10) bekezdésének megsértésén alapuló jogalapról

A felek érvei

- 57 A Parlament álláspontja szerint az EUMSZ 218. cikk (10) bekezdésében említett kötelezettség, amelynek szövege értelmében a Parlamentet „az eljárás minden szakaszában haladéktalanul és teljeskörűen tájékoztatni kell”, lényeges eljárási szabályt képez, amely az Unió által kötött valamennyi nemzetközi megállapodásra alkalmazandó, beleértve a KKBP hatálya alá tartozó megállapodásokat is. A Tanács megsértette e szabályt annyiban, amennyiben a Parlamentet csak az EU-Tanzánia megállapodásra vonatkozó tárgyalások 2010. március 22-i megkezdéséről és a megtámadott határozat 2014. március 19-i elfogadásáról tájékoztatta ezen elfogadást követően kilenc nappal. Ezenkívül sem a főképviselő, sem a Tanács nem tájékoztatta a Parlamentet az említett elfogadást megelőző tárgyalásokról. Végül a Tanács nem közölte a Parlamenttel sem a tárgyalási irányelveket, sem az említett határozat szövegét, sem pedig az EU-Tanzánia megállapodás szövegét.
- 58 A Parlament fenntartja, hogy ezen információhiány megakadályozta, hogy az EU-Tanzánia megállapodás tartalmára vonatkozó politikai irányvonalat fogadjon el, és általánosabban, a Tanács tevékenységeivel kapcsolatos parlamenti ellenőrzést gyakoroljon. A Parlament előadja, hogy hacsak nem kívánjuk megfosztani az említett rendelkezés által bevezetett intézkedést mindenfajta kötelező jellegétől, e kötelezettség erősíti azt a külön kötelezettséget, amely szerint a Parlamenttel a KKBP-ről az EUSZ 36. cikk alapján konzultálni kell. Ezenkívül az EUMSZ 218. cikk (10) bekezdésének hatékony érvényesülése sérülne, ha a Parlamentet a nemzetközi megállapodások tárgyalásáról és megkötéséről csak e megállapodásoknak az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való közzétételével tájékoztatnák.
- 59 A Tanács nem vitatja, hogy ez utóbbi rendelkezés a kizárólag a KKBP-re vonatkozó nemzetközi megállapodásokra is alkalmazandó, de azt állítja, hogy e rendelkezést a jelen esetben nem sértette meg. E tekintetben a Tanács kifejti, hogy a Parlamentet az EUMSZ 218. cikk alapján elfogadott valamennyi releváns határozatról tájékoztatja többek között a tárgyalások megkezdésére való felhatalmazást, a tárgyalási irányelveket, valamely nemzetközi megállapodás aláírását és megkötését, valamint adott esetben egy ilyen megállapodás ideiglenes alkalmazását illetően.

- 60 Ami az EU-Tanzánia megállapodást illeti, a Tanács mindenekelőtt megjegyzi, hogy megfelelően közölte a Parlamenttel a tárgyalási irányelveket. 2010. március 22-én, a tárgyalások megkezdésére felhatalmazó határozat elfogadásának napján a Tanács levelet küldött a Parlamentnek, amelyben kifejtette, hogy a 2008/851 együttes fellépés 12. cikkének megfelelően átadási megállapodásokat kell kötni egyes harmadik államokkal, és a főképviselő felhatalmazást adott az EUSZ 37. cikk alapján a tárgyalások megkezdésére bizonyos államokkal, amelyek között szerepel a Tanzániai Egyesült Köztársaság. Az EU-Tanzánia megállapodástervezet tartalmát illetően azok az ismeretek, amelyekkel a Parlament az Atalanta művelet keretében más államokkal korábban kötött átadási megállapodásokról rendelkezett, lehetővé tették számára, hogy előjogait gyakorolja, amelyek mindenestre a kizárólag a KKBP hatálya alá tartozó nemzetközi megállapodásokkal kapcsolatban korlátozottak.
- 61 Továbbá a megtámadott határozat szövegének és az EU-Tanzánia megállapodás szövegének Parlamenttel való közlését illetően a Tanács előadja, hogy a Parlament részére a KKBP területéhez tartozó nemzetközi megállapodások megtárgyalására és megkötésére irányuló eljárás keretében biztosított korlátozott előjogok elsődleges célja az, hogy lehetővé tegye a Parlament számára ezen megállapodások jogalapjának ellenőrzését, és a jelen ügyben e célkitűzés megvalósult, amennyiben a Parlament a Tanács 2010. március 22-i levele kézhezvételét követően, amely levélben a tárgyalások megkezdéséről tájékoztatta, lefolytathatott egy ilyen ellenőrzést. Egyébiránt a megtámadott határozat és az EU-Tanzánia megállapodás szövegét szükségképpen közölték a Parlamenttel az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való 2014. április 11-i közzétételük révén, amely időpont azon időtartam kezdetét jelentette, amely alatt a Parlament az EUMSZ 263. cikk alapján megsemmisítés iránti keresetet nyújthatott be.
- 62 Végül a Tanács arra hivatkozik, hogy amennyiben információkat kell adni a tárgyalások lefolytatásáról, e feladat a főképviselőre hárul, és következésképpen az EUMSZ 218. cikk (10) bekezdésének megsértésére alapított jogalap nem megalapozott. A teljesség kedvéért a Tanács hozzáteszi, hogy fizikailag lehetetlen a Parlament tájékoztatása a KKBP-vel kapcsolatos tárgyalások lefolytatása során az e tárgyalások valamennyi – néha gyors és váratlan – fejleményéről. A Tanács megjegyzi, hogy a Parlamenttel mindenestre közölt információkat az Atalanta művelet szélesebb keretében, amelybe a megtámadott határozat illeszkedik.
- 63 Válaszában a Parlament elismeri, hogy a Tanács az EUMSZ 218. cikk (10) bekezdése értelmében „haladéktalanul” tájékoztatta a tárgyalások megkezdésére felhatalmazó határozatáról, a határozat elfogadásának napján. A Parlament azonban azt állítja, hogy a megtámadott határozatot illetően a Tanács nem tájékoztatta „haladéktalanul”, mivel e határozatot csak kilenc nappal az elfogadása után közölte a Parlamenttel. Ezenkívül a Tanács nem közölte a Parlamenttel az említett határozat és az EU-Tanzánia megállapodás szövegét. A Parlamentnek az EUMSZ 218. cikk (10) bekezdése értelmében vett „teljes körű” tájékoztatására vonatkozó követelménynek nem lehet pusztán azáltal eleget tenni, hogy a Tanács korábban hasonló megállapodásokat kötött. Mindenestre a Parlament nem tudta lefolytatni a megtámadott határozat jogalapjának ellenőrzését egy olyan szöveg közlésének hiányában, amely lehetővé tette volna számára az e tekintetben releváns elemek azonosítását, mint amilyen a tervezett megállapodás célja és tartalma. A Parlament álláspontja szerint a Tanácsnak a tanácsi határozattervezet szövegét és a megállapodástervezet szövegét legkésőbb 2012. április 4-én közölnie kellett volna, amely időpontban a tárgyalások végén a Tanács külkapcsolati tanácsosok munkacsoportja megállapította e szövegeket. Ezen időpontot követően a Tanács egyszerűen megvárta e megállapodástervezet Tanzániai Egyesült Köztársaság általi jóváhagyását, amelyről ez utóbbi 2014 februárjában értesítette a Tanácsot.
- 64 Végül a Parlament vitatja azt a különbségtételt, amelyet a Tanács a Tanács által ellátott feladatok és a főképviselőre amiatt ruházott feladatok között tesz, mert a főképviselő a KKBP-vel megbízott tanácsi formáció, a Külügyek Tanácsának elnöke. A 2014. június 24-i Parlament kontra Tanács ítéletre (C-658/11, EU:C:2014:2025) hivatkozva a Parlament előadja, hogy az EUMSZ 218. cikk

(10) bekezdésének tiszteletben tartása a nemzetközi megállapodások elfogadásáról szóló határozat érvényességi feltétele, és a Tanács feladata az arról való meggyőződés, hogy a megállapodások elfogadása előtt a Parlamentet megfelelően tájékoztatták.

- 65 Viszonzásában a Tanács megállapítva, hogy egy több hónapos vagy több hetes határidő nem felel meg a Parlamentnek az EUMSZ 218. cikk (10) bekezdése értelmében vett „haladéktalan” tájékoztatásra vonatkozó követelménynek, azt állítja, hogy egy néhány napos határidő, a jelen esetben hét munkanapnak megfelelő kilenc nap, nem tekinthető észszerűtlennek.
- 66 Az EU-Tanzánia megállapodás megkötését megelőző tárgyalások lefolytatását illetően a Tanács úgy véli, hogy 2010. március 22-i levele elegendő információt tartalmazott a Parlament számára annak lehetővé tételéhez, hogy a Parlament legalábbis előzetes véleményt alakíthasson ki a Tanács által megjelölt jogalap megalapozottságát illetően, és kifejezhesse ezzel kapcsolatos esetleges aggályait. E tekintetben a Tanács hozzáteszi, hogy jóllehet az a körülmény, hogy korábban hasonló megállapodásokat kötött, önmagában nem elegendő annak megállapításához, hogy az EUMSZ 218. cikk (10) bekezdéséből eredő követelmények teljesülnek, e körülmény és a 2010. március 22-i levelében szereplő információk összességükben elegendők. Egyébiránt a Tanács megjegyzi, hogy az e levélben leírt tárgyalási megbízás változatlan maradt.
- 67 A Tanács és a főképviselő közötti felelősségmegosztást illetően, elismerve, hogy a főképviselő a Külügyek Tanácsának elnöke, a Tanács azt állítja, hogy a főképviselő nem ebben a minőségében jár el, amikor az Uniót a KKBP területére tartozó megállapodások tárgyalása során képviseli. Következésképpen mivel a tárgyalások vezetése a főképviselő, nem pedig a Tanács feladata, a Parlamentnek az e tárgyalásokról való tájékoztatása csakis a főképviselő feladata lehet. A Tanács egyébiránt úgy ítéli meg, hogy a tárgyalások során történő információadással kapcsolatos kötelezettség nem vonatkozhat minden egyes elkészített dokumentumra vagy tárgyalási ülészakra, vagy pedig a Tanács előkészítő munkájára. Végül a Tanács úgy véli, hogy nem feladata valamely nemzetközi megállapodás megkötésére vonatkozó határozat elfogadása előtt annak vizsgálata, hogy az EUMSZ 218. cikk (10) bekezdését ténylegesen tiszteletben tartották-e, és a Parlamentet egy ilyen megállapodás elfogadását megelőző tárgyalások lefolytatásáról megfelelően tájékoztatták-e.

A Bíróság álláspontja

- 68 A Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint az EUMSZ 218. cikk (10) bekezdése szerinti kötelezettséget, amelynek értelmében a Parlamentet a nemzetközi megállapodások megtárgyalására és megkötésére irányuló „eljárás minden szakaszában haladéktalanul és teljeskörűen tájékoztatni kell”, valamennyi nemzetközi megállapodás megkötésére vonatkozó eljárásra alkalmazni kell, a kizárólag a KKBP-re vonatkozó megállapodásokat is beleértve (2014. június 24-i Parlament kontra Tanács ítélet, C-658/11, EU:C:2014:2025, 85. cikk). Az EUMSZ 218. cikk a célból, hogy megfeleljen az egyértelműség, a koherencia és az észszerűsítés követelményeinek, egységesített és általános hatályú eljárást ír elő az Unió által valamennyi cselekvési területén megtárgyalt és megkötött nemzetközi megállapodást illetően, a KKBP-t is beleértve, amelyre, az egyéb területekkel ellentétben, semmilyen különös eljárás nem vonatkozik (lásd ebben az értelemben: 2014. június 24-i Parlament kontra Tanács ítélet, C-658/11, EU:C:2014:2025, 52. és 72. pont).
- 69 Bár a Parlamentnek a KKBP területén tulajdonított szerep kétségtől elválasztott marad, mivel kizárták a kizárólag a KKBP-re vonatkozó megállapodások megtárgyalására és megkötésére irányuló eljárásból, megállapítható, hogy nem fosztották meg minden olyan jogától, hogy betekintszen ezen uniós politikába (lásd ebben az értelemben: 2014. június 24-i Parlament kontra Tanács ítélet, C-658/11, EU:C:2014:2025, 83. és 84. pont).

- 70 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Parlament jogalkotási eljárásban való részvétele azon alapvető demokratikus elvet tükrözi uniós szinten, amely szerint a nép képviselői testületen keresztül vesz részt a hatalomgyakorlásban (lásd ebben az értelemben: 1980. október 29-i Roquette Frères kontra Tanács ítélet, 138/79, EU:C:1980:249, 33. pont; 1991. június 11-i „titán-dioxid” ítélet, C-300/89, EU:C:1991:244, 20. pont; 2012. július 19-i Parlament kontra Tanács ítélet, C-130/10, EU:C:2012:472, 81. pont). A nemzetközi megállapodások megtárgyalására és megkötésére irányuló eljárást illetően az EUMSZ 218. cikk (10) bekezdésében előírt tájékoztatási kötelezettség ezen demokratikus elv kifejeződése, amelyen az Unió alapul (lásd ebben az értelemben: 2014. június 24-i Parlament kontra Tanács ítélet, C-658/11, EU:C:2014:2025, 81. pont).
- 71 E tájékoztatási követelmény célja többek között annak biztosítása, hogy a Parlament képes legyen demokratikus ellenőrzést gyakorolni az Unió külső cselekvése felett, valamint, közelebbről, hogy ellenőrizhesse, hogy egy megállapodás megkötésére vonatkozó határozat jogalapjának kiválasztása során hatásköreit tiszteletben tartották-e (lásd ebben az értelemben: 2014. június 24-i Parlament kontra Tanács ítélet, C-658/11, EU:C:2014:2025, 79. pont). E tekintetben, jóllehet a Parlament teljes körű és haladéktalan tájékoztatására vonatkozó követelménynek nem az a célja, hogy lehetővé tegye a Parlament számára a KKBP területéhez tartozó megállapodások megtárgyalásában és megkötésében való részvételt, az e politika keretében elfogadott intézkedések megfelelő jogalapjának ellenőrzésén túl lehetővé teszi számára saját hatásköreinek az Unió külső tevékenysége egészének teljes ismeretében történő gyakorlását.
- 72 Mivel ugyanis az Uniónak az EUSZ 21. cikk (3) bekezdésének megfelelően biztosítania kell, hogy külső tevékenységének különböző területei egymással összhangban legyenek, a többi intézménynek a Parlament felé az EUMSZ 218. cikk (10) bekezdése alapján fennálló tájékoztatási kötelezettsége hozzájárul e tevékenység egységének és összhangjának biztosításához (lásd analógia útján, az uniós intézmények és a tagállamok közötti együttműködést illetően: 2005. június 2-i Bizottság kontra Luxemburg ítélet, C-266/03, EU:C:2005:341, 60. pont; 2009. november 30-i 1/08 vélemény, EU:C:2009:739, 136. pont; 2010. április 20-i Bizottság kontra Svédország ítélet, C-246/07, EU:C:2010:203, 75. pont).
- 73 Először is el kell utasítani a Tanács azon érvét, amely szerint a Parlamentnek a tárgyalások lefolytatásáról való tájékoztatása a főképvisező, nem pedig magaának a Tanácsnak a feladata. Mivel ugyanis az EUMSZ 218. cikk (2) bekezdése előírja, hogy a Tanács felhatalmazást ad a tárgyalások megkezdésére, elfogadja a tárgyalási irányelveket, felhatalmazást ad az aláírásra és megkötési megállapodásokat, ebből az következik, hogy ennek az intézménynek a feladata többek között kizárólag a KKBP-re vonatkozó megállapodásokkal összefüggésben az EUMSZ 218. cikk (10) bekezdésében szereplő kötelezettség tiszteletben tartásának biztosítása is.
- 74 A jelen ügyben a Parlament azt rója fel a Tanácsnak elsősorban, hogy nem tájékoztatta a tárgyalások lefolytatásáról, másodsorban, hogy nem küldte meg részére sem az EU-Tanzánia megállapodás, sem pedig a megtámadott határozat végleges szövegét, és harmadsorban, hogy ez utóbbi határozat elfogadásáról csak kilenc nappal az említett elfogadást követően tájékoztatta.
- 75 Először is a Parlament azon kifogását illetően, amely szerint nem kapott információt a Tanács részéről a tárgyalások lefolytatását illetően, meg kell állapítani, hogy a jelen esetben a Tanács a Parlamentet csak a tárgyalások megkezdésére adott felhatalmazás és a tárgyalások lezárása kapcsán tájékoztatta. Márpedig a Bíróság a 2014. június 24-i Parlament kontra Tanács ítélet (C-658/11, EU:C:2014:2025) 86. pontjában megállapította, hogy az EUMSZ 218. cikk (10) bekezdésében előírt kötelezettség, amely szerint biztosítani kell a Parlament haladéktalan és teljes körű tájékoztatását a nemzetközi megállapodás megkötésére irányuló eljárás minden szakaszában, az ilyen megállapodás megkötését megelőző szakaszokra, így többek között a tárgyalási szakaszra is kiterjed.

- 76 E tekintetben az említett rendelkezés által érintett tájékoztatás terjedelmét illetően meg kell jegyezni, hogy az EUMSZ 218. cikk szerinti, a nemzetközi megállapodások megtárgyalására és megkötésére irányuló eljárás magában foglalja többek között a tárgyalások megkezdésére való felhatalmazást, a tárgyalási irányelvek meghatározását, az uniós főtárgyaló és adott esetben egy különbizottság kijelölését, a tárgyalások lezárását, a megállapodás aláírására való felhatalmazást, adott esetben a megállapodás hatálybalépését megelőző ideiglenes alkalmazására vonatkozó határozatot és a megállapodás megkötését.
- 77 Jóllehet az EUMSZ 218. cikk (10) bekezdése értelmében a Parlamentet az eljárás minden ilyen szakaszában haladéktalanul és teljeskörűen tájékoztatni kell, az, hogy a Parlament részvétele a kizárólag a KKBP-re vonatkozó megállapodások megtárgyalásában és megkötésében kifejezetten kizárt, azt jelenti, hogy e tájékoztatási követelmény nem terjed ki a Tanácson belüli előkészítő folyamat szakaszaira. Ezzel együtt, amint azt a főtanácsnok indítványa 86. pontjában megjegyezte, a Parlament tájékoztatására vonatkozó követelmény nem korlátozódik kizárólag az eljárásnak a jelen ítélet előző pontjában említett szakaszaira, hanem a tárgyalások során elért közbenső eredményekre is kiterjed. E tekintetben, amint azt a Parlament állította, e tájékoztatási követelmény megköveteli, hogy a Tanács közölje a Parlamenttel a megállapodástervezet szövegét és a Tanács tárgyalásokkal megbízott külkapcsolati tanácsosok munkacsoportja által megállapított határozattervezet szövegét, amennyiben e tervezetek szövegeit a megállapodás megkötése céljából közzétették a tanzániai hatóságokkal.
- 78 Végezetül a jelen ügyben a Tanács egyáltalán nem tájékoztatta a Parlamentet az EU-Tanzánia megállapodás megkötését megelőző tárgyalási eljárás lefolytatásáról, a 2010. március 22-i levelet kivéve, amely e tárgyalások megkezdéséről értesített. Mivel a Parlament betekintési jogának gyakorlása csakis magának a tervezett megállapodásnak a tartalmára tekintettel, nem pedig adott esetben a hasonló jellemzőkkel rendelkező megállapodások tartalma alapján lehetséges (lásd analógia útján: 2008. november 6-i Parlament kontra Tanács ítélet, C-155/07, EU:C:2008:605, 74. pont), így a más államokkal kötött olyan megállapodások léte, amelyekről a Parlament tudott, e tekintetben nem releváns. Ilyen körülmények között a Tanács azon érvét, amely szerint a Parlament az ilyen korábbi hasonló megállapodások léte miatt kellően tájékozott volt az EU-Tanzánia megállapodást eredményező tárgyalások lefolytatásáról, el kell utasítani.
- 79 Továbbá azon kifogást illetően, hogy a Tanács nem küldte meg az EU-Tanzánia megállapodás és a megtámadott határozat szövegét a Parlamentnek, el kell utasítani a Tanács azon érvét, amely szerint a Parlamentnek lehetősége volt előjogi gyakorlására akkor, amikor tudomást szerzett az elfogadott szövegek tartalmáról az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való közzétételük alkalmával.
- 80 Amint azt a Bíróság már hangsúlyozta, valamely megállapodás aláírására és megkötésére vonatkozó határozatnak az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való közzététele nem orvosolhatja az EUMSZ 218. cikk (10) bekezdésének megsértését. Az ilyen közzétételt ugyanis az EUMSZ 297. cikk írja elő, és megfelel azon közzétételi feltételeknek, amelyeknek valamely uniós jogi aktus alá van vetve a hatálybalépés érdekében, míg az EUMSZ 218. cikk (10) bekezdéséből eredő tájékoztatási követelmény azért került előírásra, hogy biztosítani lehessen, hogy a Parlament képes legyen demokratikus ellenőrzést gyakorolni az Unió külső tevékenysége felett, valamint, közelebbről, hogy ellenőrizhesse, hogy hatásköreit tiszteletben tartották-e egy megállapodás megkötésére vonatkozó határozat jogalapja kiválasztásának következményeként (2014. június 24-i Parlament kontra Tanács ítélet, C-658/11, EU:C:2014:2025, 79. pont).
- 81 Végül azon kifogást illetően, amely szerint a Tanács megsértette az EUMSZ 218. cikk (10) bekezdését, mivel későn, kilenc nappal a megtámadott határozat elfogadása után tájékoztatta a Parlamentet, meg kell állapítani, hogy ez az időtartam főszabály szerint nem felel meg a Parlament e rendelkezés értelmében vett „haladéktalan” tájékoztatására vonatkozó követelménynek.

- 82 Kétségtől nem zárható ki az, hogy bizonyos körülmények között a Parlamenttel néhány napon belül közölt információ az említett rendelkezés értelmében „haladéktalannak” minősíthető. Ugyanakkor mivel a Tanács a jelen ügyben sem a megtámadott határozat szövegét, sem az EU-Tanzánia megállapodás szövegét nem küldte meg a Parlamentnek, meg kell állapítani, hogy semmiképpen nem tájékoztatta haladéktalanul és teljeskörűen a Parlamentet az említett megállapodás megtárgyalására és megkötésére irányuló eljárás során.
- 83 A fenti megállapításokból az következik, hogy a Tanács megsértette az EUMSZ 218. cikk (10) bekezdését.
- 84 Mivel a Parlamentet nem tájékoztatták haladéktalanul és teljeskörűen az eljárás minden szakaszában az EUMSZ 218. cikk (10) bekezdésének megfelelően, nem volt abban a helyzetben, hogy gyakorolja azon betekintési jogát, amelyet a Szerződések biztosítanak számára a KKBP területén, és hogy, adott esetben, érvényesítse álláspontját különösen azon megfelelő jogalapot illetően, amelyen a szóban forgó aktusnak alapulnia kell. E tájékoztatási követelmény megsértése e körülmények között sérti azokat a feltételeket, amelyek mellett a Parlament feladatait gyakorolja a KKBP területén, és következésképpen lényeges eljárási szabály megsértésének minősül (2014. június 24-i Parlament kontra Tanács ítélet, C-658/11, EU:C:2014:2025, 86. pont).
- 85 E körülményekre figyelemmel a második jogalap megalapozott, és a megtámadott határozatot meg kell semmisíteni.

A megtámadott határozat joghatásainak fenntartásáról

- 86 A Bizottság által támogatott Parlament, és az Egyesült Királyság Kormánya által támogatott Tanács azt kéri a Bíróságtól, hogy abban az esetben, ha megsemmisíti a megtámadott határozatot, tartsa fenn annak joghatásait, amíg az új határozatot el nem fogadják.
- 87 Az EUMSZ 264. cikk második bekezdése értelmében, ha a Bíróság szükségesnek ítéli, megjelöli a semmisnek nyilvánított jogi aktus azon joghatásait, amelyeket véglegesnek kell minősíteni.
- 88 Márpedig el kell ismerni, hogy a megtámadott határozat megsemmisítése, anélkül hogy joghatásai fennmaradnának, alkalmas arra, hogy akadályozza az EU–Tanzánia megállapodás alapján végzett műveletek lefolytatását, és különösen az EUNAVFOR által őrizetbe vett, kalóztámadások elkövetésével gyanúsított személyekkel szembeni nyomozás és büntetőeljárás teljes érvényesülését.
- 89 Következésképpen fenn kell tartani azon megtámadott határozat joghatásait, amelynek megsemmisítéséről a Bíróság jelen ítéletben határozott.

A költségekről

- 90 Az eljárási szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése alapján a Bíróság a peresztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Ugyanakkor ugyanezen cikk (3) bekezdése értelmében részleges pernyertesség esetén mindegyik fél maga viseli saját költségeit.
- 91 Mivel a jelen esetben mind a Parlament, mind a Tanács részlegesen peresztes lett, úgy kell határozni, hogy maguk viselik saját költségeiket.
- 92 Az eljárási szabályzat 140. cikkének (1) bekezdése alapján az eljárásba beavatkozó Cseh Köztársaság, Svéd Királyság, Egyesült Királyság és a Bizottság maguk viselik saját költségeiket.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nagytanács) a következőképpen határozott:

- 1) **A Bíróság az Európai Unió és a Tanzániai Egyesült Köztársaság közötti, a kalóztámadások elkövetésével gyanúsított személyeknek és a kalóztámadásokkal összefüggésben lefoglalt javaknak az Európai Unió által vezetett tengeri erők részéről a Tanzániai Egyesült Köztársaság részére történő átadására vonatkozó feltételekről szóló megállapodás aláírásáról és megkötéséről szóló, 2014. március 10-i 2014/198/KKBP tanácsi határozatot megsemmisíti.**
- 2) **A Bíróság a 2014/198 határozat joghatásait fenntartja.**
- 3) **Az Európai Parlament és az Európai Unió Tanácsa maguk viselik saját költségeiket.**
- 4) **A Cseh Köztársaság, a Svéd Királyság, Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága, valamint az Európai Bizottság maguk viselik saját költségeiket.**

Aláírások